

Království rýmů a šprýmů II. úvod

...zde milým čtenářům připomínám děje i postavy v kapitolách dílu předešlého rozvinuté...nastiňuji objasňování záhad v pohádce již zmíněných – to, psáno před lety třemi, nyní aktuálním dodatkem opatřuji...

Na vědomost se dává lidu literovému, že Království rýmů a šprýmů, které jsem počal dne 25.7.2007 spisovati, s pravděpodobností, rovnající se bezmála jistotě, dočká se svého pokračování.

Ode dne 29.9.2008, kdy jsem díl první slavně uzavřel, nenalézaje nižádné kloudné inspirace k pokračování, též i poněkud formou vypravěčskou unaven, nechal jsem onu pohádku v nitru svém odloženu k patřičnému vystříbření.

S prevelikým uspokojením je mi tímto sdělit zprávu, že múza, jenž bezmála tři kvartály se mé mysli vyhýbala, v den mého xtého narození červencového mě poznovu obšťastnila svou blahou přízní a já, kostřičku budoucích příběhů počal pozvolna sprádat, dějové vazby si ujasňovat a postavičky, jenž k oživení děje měrou zásadní přispívají, v život pohádkový pozvolna uvádět.

Mnohý čtenář, který provázel mne od prvých krůčků v království tomto poetickém, jistotně žádostiv bude, zda postavy, které měrou rozličnou díl první oživovaly, v onom druhém se poznovu objeví.

Směle mohu odpovědět: ano.

Dnes již bývalý děs vobližný, jenž v lesích hlubokých počestné počestné svou žádostivostí po oblízání děsil, opětně na scénu uveden bude, neb jeho svobozením hrdinným pánem z Atě příběh jeho nelze pokládati za uzavřený, a tak představen tu bude co tvor svých předností užívající nyní k blahu lidí, kteří ze širého okolí teď za ním putují, by ulevil jim od neduhů jejich, způsobem nikdáž nevídaným.

Též Aťan, který nejen že projevil svou srdnatost v nejvýše bolestivém aktu svobozování Vobližníka, i od rázné Týnky mu bylo vytrpěti během tří let, měsíc co měsíc, mnohý vydatný štulec, rýpanec, či šrám, též i mnohé legrácky svých spolustolovníků strpěti musil, neb tajemství, které k odkletí vobližného děsa nutno bylo udržeti, mohutně mu drásalo nejen údy, nýbrž i nitro jeho tak vroucí a citlivé. Odměna, která v dočasném posílení jeho mužných funkcí spočívala, snád' alespoň zčásti zhojila rány, jež na duši i těle v hostinci u panenské Týnky utrpěti mu bylo.

I Žqáry, náčelník či náčelnice proslulé loupežnické roty na scénu uveden/na bude a překvapení velkého se čtenář dychtivý u této osoby naděje.

Opičí les i obyvatelé jeho tajemní vzpomenu budou...též ujasněno, proč v království tak poetického lidu mnohých plátek bulvárních lze se dopítiti a knih poetických pohříchu jen zřídka a s obtížemi k nalezení...proč lidé výsostně básniví a poezii v tištěné podobě sobě přechovávající záhy mizí... osvětleno bude i vše kol zákazu i pašování moku pěnivého...

Poznovu setkáme se s vílou Bublínkou, mou věrnou průvodkyní a bedlivou ochránkyní, i s mou duchovní sestřičkou, jež, v zrádném močále poetům tak zhoubném, o milce svého před lety přišla.

Tak i Týnka, šenkérka s vнадami nadmíru rozvinutými, zmíněna bude, výla psychopatka a v neposlední řadě i princezna Lota, jejímž svobozením ze spárů smíchu neustálého kapitola první dílu druhého počata bude.

Tento výčet budiž milými čtenáři brán jako pouhé připomenutí osob i dějů, kteréž v prvním díle Království byly mnou, co vypravěčem neumělým, představeny.

Obíraje se myšlenkou, ve spisování této pohádky pokračovat, obracím se tímto na literáckou veřejnost s výzvou:

...kdo z vás nebojí se vstoupit do tohoto pohádkového děje, a hotov je položit jméno své na oltář mé fantasie, nechť se mi v průběhu třiceti dnů od vyhlášení ozve buď v tomto komentu, neb ve vzkazech vyjví mi svůj pohled na vyznění, či formu projevu své postavy...

...počet nově přijatých adeptů závisí na rozsahu pohádky i na zpracovatelnosti a použitelnosti dotyčného uchazeče/ky...

...snáď dvě, tři smělců, smělek, začlením v tento pohádkový celek...

...ufff...

27.8.2009

...toto před bezmála třemi lety napsav, ni ve snu nejmutnějším bych neočekával, že po roce pouhopouhé dvě kapitoly v rozmezí 14ti dnů vyplodím a dál, až do dnů nynějších, se v mlčení prázdné zahalím...

...než hodlám své meškání napravit a ty, kteří svou důvěrou ku účinkování svému v pohádce této mne opatřili, bohda nezklamou a v děj, v mysli mé za léta pústu vydatně uležený a košatě rozvinutý, uvedu...

...z autorů účinkujících, nově přijatých, je mi potěšením vyjmenovati tyto:

...dámy prominou, ale jakožto prvou postavu z příběhů budoucích je mi uvéstí Toníka alias Bišu, neb jeho role bude hrubě nepominutelná a k záchraně království poetického před prózným hmotařením vpravdě zásadní...

...ač synek rodu prostého, řemeslného, za nevidané snášení tělesného utrpení (však s dopadem na lid veškerý blahodárný) a za svou nehnutelnou oddanost dobru do rytířského stavu bude pasován...

...dále se můžeme smočiti v zázračné studánce Slávce, však jen ti, jež bolesti své postaviti se čelem dovedou...

...k zatančení ohnivému nás vyzve neodolatelně uchvacující víla Mbonita, plamínek zapalující i netanečníky vpravdě zaryté...

...též setkáme se s gabkinem, takto ministrem všeobecného bezpečí a klidného spánku...

...tímto výčet nekončí, neb zájem projevili i další ochotníci, však do dějů vstoupí v kapitolách pozdějších, kterých náplň sám nyní ještě nedohlédám a jmenovati je budu, až jak jejich místo z rozvinutého příběhu vyplyne...

...tak i bytostí veskrze pohádkových se nadějeme:

...Bylinky, jež uzdravujíc ducha i těla všech dospělců, kteříž i v milování, s její čarovnou pomocí obzory nové, netušené, poznávají budou...

...potměšilého a ohavným šklebem opatřeného skřítky Pincase, který z předešlé plejády vesměs dobrodějných bytostí trčí jak péro z gauče...

...a množství všeliké těch, kteříž v mysli mé se ještě hluboko nalézají...

...však temný a nejvýše zhoubný mrak nebytí poetickou scénu království tohoto prostupuje a duším básnivým, tím nejlítějším nepřítelem od věků jest a jméno jeho...
...prozradím až v kapitolách následujících...

...s nepřítelem tímto boj svedeme převeliký a ukrutný, který však v myslích a duších se odehrává převážně bude...

...

...tímto čtenářům svým milým za přízeň dosavadní děkuji a jest mi setrvávati v doufání, že kapitolami těmito pohádkovými se s myslí jarou a zvědavou obíráti budou, dokaváde nenaplní se příběh tento, sprádaný mnou, co průvodcem a vypravěčem neumělým...

čubík alias Tomáš Mařík

...

Království rýmů a šprýmů II. kapitola první

...zamyšlením nad smíchem i zíváním počíná se díl druhý mého putování...pár slov o smíchu neřádném a zajetí princezny Loty...mé tklivé rozloučení s Týnkou...též i řeč o pichlavém lese, kde přebývá poustevník Biša, heroický romantik...

Smích, ten blahodárný, veskrze člověčenský projev, nade vše povznášející a uzdravující, an vyplývá z nitra, jež radostno jest z krás života tohoto jedinečného, pro čistou mysl veskrze osvobozujícím se stává; též zdravě nakažliv do jisté míry jest, jak i zívání prosté, neospalé bývá, u kteréhož třeba jen smyšlení li nastane, nezadržitelně se ústa člověku otvírají a on, dbaje na dobrý tón společenský, svou dlaní, tento jinak příjemný a neškodný akt zakrýváje, jak by nic se stalo, v hovoru předešlém, či tichosti plné moudra pokračuje, by společnost, v jeho bezprostřední blízkosti se nalézající dojmů nenabyla mylného, že mlčením svým, neb řečí svou v nudu člověka uvrhuje a ku spánku neodvratnému svými myšlenkami plytkými, ve šplouchavém monotónu kolébá.

Smíchování, jež tak ukrutným působem zmocnilo se nyní princezny Loty (o mnohých nešťastnicích z jejího blízka nemluvě), kteráž v dobré víře za výlou psychopatkou, smích ten kolotavý, toužícím přichozím v lesní chaloupce své nezištně rozdávající, zajdouce, neb potřebno jí bylo osvěžiti v hrdle, tento akt veselí nejvýše žádoucí; bylo však ze soudku zcela jiného, nikým, ni v nejčernějších snech čepovaného.

Úvodem tímto pokračuje vyprávění
jehož konce vidět není
vždyť próza k poesii
má se
co ošklivost, ku nadpozemské kráse
a svár ten lidstvo provází
od chvíle, kdy ovoněn byl květ
harmonických vět
i stvor pat, jež křehkost rýmu prázdňem drtí
a duši slabou
ku otročení hmotě nutí.

Zde vyprávěna bude pohádka, neb podobenství živé
o tom, kterak přenádherně vonět může poetická zahrádka
či v ledu prózy mřítí
dáno
duši zimomřivé.

.....
A tak já, rozloučiv se srdečně s Týnkou, kteráž mi ochotně svého komoně jezdeckého propůjčila, bych cestu tu dalekou v urychlení překonal, by ctná princezna Lota, ze spárů smíchu neřádného vytržena byla a rád, tak potřebný ku správě království poetického obnoven byl, neb ti, kdož v starostenství o věci vezdejší svým původem vznešeným povolání byli, setrvávají v zajetí tomto záludném, svým závazkům dostáti nižádným způsobem nemohli a tím ohroženo bylo od sil poesii nepřátelských to, co jako poklad nejvzácnější si každý v nitru svém ku zušlechťování neustálému hýčkal – lahodné střívko, jež básnivým se zove.

Byv poštovním pánem zpraven
o cestě, jež ku zámku se klikatí
za jitra břesku
opustil jsem pohostinství cvalem
v líci jas
neb zulíbání pannou
bylo mi odpovědí na dotaz:
Týnko, kolik zaplatím.

Ach, kraji širý
ze sedla máš tolik netušených krás
a v ráz, jsem tebou přiovilý
když zadívám se na obraz
jež rosou svěží
pak i v rámu slunce skvoucí
mé oči rozkochané těží
do myslí, ten obraz dech beroucí.

Těž upozorněn jsem byl pánem poštovním, o všech zvlátnostech tohoto kraje do
podrobnosti zpraveným, bych se cestou nejkratší k zámku nebral, neb prazvláštní les k
němuž neradné je být jen přiblížení, se do šíře rozpíná v ten směr.

Strom vedle stromu, jeden druh
a spleť větví
v neprostupné houšti
jsou hrází tomu, kdož lesem se pouští
však nedostí, že cest tu žádných není
plody, jež zralé padají si k zemi
ostnatě, až běda, pod nohama se vrší
zde obutě se chodit nedá
a bos, je člověk zmámen bolestí
obut, však vypustil by málem duši -
z těch plodů zralých
puch
(jenž buňky čichu kruší)
se line nejvýš nevábný.

A není tu much
či zvěře
jen jeden přebývá zde živočišný druh, člověčí
poustevník
jenž nepěstuje s lidem styk, než pouze řídký
a zasloužil bych výtky
když mina tu pokladnici lůzných tajemství
navrátiv se

už beze všeho spěchu
bych nepoznal, té pichlavosti hájemství
i smrdutého dechu
též on
jenž drahně let ve zdraví poustevničí
kde pouhý mžik, i statné chlapy ničí
toho poznávat mi třeba, ač není tu travičky, či mechu
vždyť
člověk je to jako já, cele romantický
a v užívání krás, kdys, až přehluoce lidský
než
od slastí povolán byv vědmou k poetické misi
v ráz heroický mu duši zbrázdil rys
a bolest, hryznoucí mu tělo jako zuby krysí
jen
Bíšovi se stala domovem.

5.7.2010

19.5.2012

...

Království rýmů a šprýmů II. kapitola druhá

...o následcích, jež jízda koňmo přináší...osvěžující koupel v jezírku...též o přízni
ženy, jenž schránky tělesné nejen léčí, však i blahem kouzelně naplňuje...

Nuž, tento les
nadmíru zajímavý zdá se
a bude-li mi vyslechnouti tuš, za Loty svobození
navrátím se jistě
bych poznal ho, v celé upíchané kráse
i zda je, či není
to prapodivné místo, vpravdě nepřístupné mému prostoupení.

Tak dychtivě jedouce vstříc dějům budoucím, počalo se mi poznenáhlu vkrádat na
mysl, že jízda koňmo, nebude pro mne až takovým potěšením, jakým se zpočátku
jevila. Ne že bych byl v sedle úplným nováčkem, vždyť vyjížděky časté byly kdys
mým denním chlebíčkem z nejhutnějších, však má stehna již drahý čas nebyla
jízdou pokoušena a nyní, když kladeny na ně nároky hrubě nezvyklé, na krev se mi
sdíratí počala.

Chýlilo se k večeru
mně v třísech oheň plál
svezl jsem se z kůň a na mou věru

div jsem nestéнал.
Jezírko, v němž háj se shlížel mile šumný
zchladilo mých údů žár
a já ráchal se a nořil, hýkal, lázni té se s díky kořil
blažen
cele bezrozumný -
však záhy jsem doráchal.

Z čista jasna
vůně libé
zjevila se žínka spásná, černé vlasy do půl zad
zrale sošná
až milo se podívat.

Bud' pozdraven
ty, jenž údy koupeš živé -
v krvi maso
z kůže sivé
zaníceno prachem cest...
nemůžeš se muži splést, vložíš li se do mých rukou
potru ti vše hojnou mastí
a nechceš li mi odpor klásti
rozžehnáš se s touto mukou
než bys řekl jednou: švec.

Na tak vlídná slova, ženo
jen jedna je odpověď:
bude li mi pomoženo a ku podivu
tady, hned
vřelé díky vzdám já tobě a nejen já
i sám pan král
vždyť dcera jeho, Lota, zmírá v poutech smíchu
na - u sta hříchů
kletý dar.

Vím, že chceš odjeti neprodleně
však uvěř, prosím, moudré ženě
čas
je tu jen v rukách mých
nezmeškáš ten divý smích
pojd'
a já ti zhojím rány
i sílu vložím
kde má být
tělu vtisknu hebké vání
v kterém je tak blahé žít.

A já, ochotně se poddáv neskonale příjemné péči ženy, jež vtíraje mi obratně v zjitřená místa příjemně chladivou mast, o sobě mi mnohé mezitím prozradivši, kromobyčej blízkou duší se mi čím dál více stávala, až jakýs čistý cit v mém srdci vzplanul, však nejen tam, on lehounce počal prostupovati celé mé vstříc se těm rukám (zajisté čarodějným) nabízející tělo, a ono ztratíce jakoukoli tíhu, v rozplynutí útěšné se vědomě pohroužilo.

Jaká to moc se skrývá v rukách tvých
že odplouvá v nic
i starost veškerá
prost je též člověk, od skřetů v mysli
zlých
a v přirozenost se mění krása umělá.

Řekni mi jen
proč s tebou tak volný jsem a beze všeho studu
před ženou žen
a otvírám ti půdu
ku setí bylin, jichž cena míru nemá
řekni své jméno
ať vím, kdo učinil mne blaženým
zda víla jsi
či žena.

Jsem pouze prostá smrtelnice
jenž tíhne bytím k bylinkám
a dáno je mi trochu více, rozumět tělu
lásky hrám
je to však o mě dlouhá řeč a času zbývá chvilinka
však vrátíš li se
nakonec
až nad zlým smíchem spadne klec
přijme tě s radostí: Bylinka.

18.7.2010